

El Diacrític | | Actualitzat el 22/12/2017 a les 16:09

Constitucionalistes?

Amadeu Lleopart debuta a El Diacrític de Setembre amb un article on qüestiona el qualificatiu de 'constitucionalista' per a partits com Ciutadans o el PP | «Són espanyolistes i no se n'amaguen. Ben fet. Però el que em fa por és l'anticatalanisme»

Inés Arrimadas, en una compareixença recent a Brussel·les | Ciutadans

Hi ha un adjectiu que, en les anàlisis polítiques, caldria començar a evitar: *constitucionalista*. ¿Que no hi estan d'acord, Junts per Catalunya, ERC i la CUP, en el procés constituent de la República Catalana? És evident que sí. Però el que els partits autoanomenats constitucionalistes defensen de totes totes és el marc de la Constitució Espanyola del 78 (els socialistes hi inclouen, sembla ser, el desig de reformar-la). Per tant, pensant en una constitució o una altra, podem considerar *constitucionalistes* les diverses organitzacions polítiques parlamentàries.

A Ciutadans i el PP no crec que els escaigui l'adjectiu *constitucionalistes*. És un eufemisme, un engany. ¿Oi que hi ha forces polítiques catalanistes?, doncs a ells els hauria de correspondre el descriptor *espanyolistes*.

¿Vau veure com Arrimadas, Rivera i simpatitzants celebraven els resultats electorals? De nou, va ser una mostra ben clara del seu espanyolisme. Per exemple: als espectadors de TV3 ens va arribar el càntic de joia «¡Yo soy español, español, español!». Són espanyolistes i no se n'amaguen. Ben fet. Però el que em fa por és l'anticatalanisme. Vejam: l'espanyolisme no ha de comportar, necessàriament, anticatalanisme. De la mateixa manera que el catalanisme (parlo per mi) no comporta, necessàriament, antiespanyolisme. Però la deriva de Ciutadans és molt perillosa. De tota manera, tenen l'oportunitat -si bé requeriria molta voluntat- de corregir el rumb. I la llengua (i tot el que hi està relacionat: ensenyament, mitjans de comunicació, etc.) és un punt clau.

Em sembla que als líders de Ciutadans no els agrada que se'ls compari amb el lerroxisme de fa cent anys. Però, de moment, la posen massa fàcil, aquesta comparació. Semblar d'esquerres i ser de dretes, disposar de suport econòmic important, i actuar contra els pals de paller de la identitat - per oberta que la vulguem- catalana.